Från tanke till ord...

SAMLADE ALSTER FRÅN AMATÖRFÖRFATTARE PÅ VÄSTKUSTEN

Ur:
Från tanke till ord...
Samlade alster från amatörförfattare på västkusten

[Med dedikation 2 juni 1985]

Man tager hvad man hafver...

av

Sven R. Petersson ...

... en glad Amatörförfattare, som oförskräckt ger sig på alla genrer inom litteraturen utan att blygas.
Produktionen omfattar i skrivande stund:
Roman, Noveller, Saga, Kortisar, Deckare, Dikter och Schlagertexter

Ålder: Pensionär med rätt att leka.
Yrke: Pensionär med kock som f. d.
Civilstånd: Gift. Två barn.

Sven Petersson

Skrivandets lust

Tätt, tätt och utan uppehåll ger nederbörden en behaglig svalka åt min panna när jag räfsar samman de första höstlöven. Tydligt hörs koltrastarnas bestyr i grannskapet. Kanske stör jag dem. Jag ska snart hålla upp. Visserligen är regnet inte så vätande att det stör, men andra uppgifter väntar.

Som det där med läxan... Hur det var och varför! Det var positivt! Jo, men visst är positivt rätta ordet – tacka mediafolket för det. En grupp, en stundens gemenskap, lyssnande till berättaren. Försöker förstå och förundras över blida och oblida öden. Det ruskar om i den egna tankebanan så att man omtumlad slutligen inser att det finns andra liv än det egna. Att det finns andra världar bortom Vinga.

Varför? Ja, varför vill jag egentligen författa? Behov? Kan man ha ett behov av att skriva av sig? En längtan att kunna återge en skönhetsupplevelse. Kunna tolka en diffus dröm. Eller att med klara, koncisa ord slå ner på något vrångt i samhället. Försöka få myndigheten att förstå allmogens röst. När det talade ordet inte når fram. När fraseologin fastnar i halsen.

Allt det sköna jag uppfattar vill jag lära att bevara i det skrivande ordet. Ljudet av bilringars sug i våt asfalt en regnig höstkväll. Är det en sång? Återge den melodi vi har omkring oss. Det *kan* vara en uppgift att dokumentera det man iakttagit. Även att kunna beskriva känslor som hat, vänskap och framför allt kärleken.

Men för vem skriver jag? Kanske för ingen annan än mig själv. Men är det inte det också en form av lycka. Lyckan att ha gjort det jag inte trodde mig om. Skapat något som är mitt, som är något av mig själv. Nog önskar jag att genom sagan och dikten kunna bygga den värld jag i fantasien vill bebo. Ett sätt att leva. Ett tillstånd i dröm och verklighet.

De svarta, tunga molen som nyss steg upp hur havet ökade i väsentlig grad regnet. Drog med sig stormbyar. Gjorde stugans värme dubbelt behaglig.

Sven Petersson

Det är höst

Nu vimplar inga vimplar
Nu flaggar ingen flagg.
Nu kulet väder kurar
bak närmsta lagårdsvägg.
Den längsta dagen har blivit en chimär
för länge sedan hade gökens lockrop premiär.
Inte brister några knoppar ut i jublande fanfar –
Nä, nu faller miljoner av torra, gula löv –
    dem de en gång avlat har.

Se den vik där fordom tråddes böljedans
hur föränderlig, hur den mist sin forma glans.
Ej en bräda så långt ögat når
ja, jag minns det som det var i går
det vackra folkets nakna bröst vid bröst
vid måsars skrän och barnens kiv.
Ingen tänkte då på solkig höst
vid lättjans sköna tidsfördriv.

Ändå, måste inte livet som det är bejakas
i väntan på att Gustaf Adolfs kladdiga kaka bakas
(lutad långa är också gott).
Så sjungom för hösten uti koja som i slott
slutet på året är inte så dumt – utan ganska gott!

Sven Petersson

Den trygga otryggheten

Det började bra, ja rent av galant denna tidiga morgon. Cykeln var i toppform, rullande nästan av sig själv från Karl Johans torg ner till hamnen där den fick god fart av den friska vinden. Jag småskrattade för mig själv. Det var ännu som när en var liten och skulle åka så långt som möjligt utan att trampa.

I hamnen gick det vågor, små krabba ena som plaskade mot pålverket. Jojo, nu skulle man ut i sitt livs första blåsväder med en stor båt. Stor och stor – Kronprinsessan Ingrid är väl inte mycket större än en skärgårdsbåt. Men ändå, krossa Kattegatt i detta väder är inte fy skam. Här har jag allt bytt upp mig till en bättre arbetsplats än det kvalmiga köket på Coldinorden. Högre lön, utförsel och allting. Mot kajplats 18!

Tvärs oljehamnen tittade en uniformerad gubbe in i köket och sa något. Jag sa ”Va?”, för det gick ju inte att höra när jag just då slog béarnaisen. Han blev änna sur och röt till så det vröla i hela byssan.

– Ordna för sjögång, sa jag. Han går över på nordvästan och ökar!

Där stod jag som ett jädra fån. Vad kunde jag göra åt det? Men det fick jag snart reda på. Köksmästaren släntrade in och ryade om slingerställ och surrning, så det blev ett farligt russel i köket en stund. Jag sa till honom att det går la inte å laga mat när spisen ser ut som den gör nu. Köksmästaren påstod med skärpa att i sån här sjögång är det ändå ingen som äter.

– Du får tömma sophinken så inte skiten väter över hela golvet, befallde chefen.

– Okey boss, sa jag och greppade tag i hinken och gav mig ut på däcket.

Det är här hatet kommer in i bilden. Golvet under mig började gunga. Det vill säga durk eller däck som di kallar det ombord på en båt. Visst blåste det bra, mössan flög av med en gång och föll pladask ner på däcket. Låg där som en sketen skurduk och simmade i oljeblandat sjövatten.

Mässkalle kom naturligtvis just då förbi med frukostdisken i en stor back. Han framhöll, med bitande ironi, att såna hattskrållor duger inte till sjöss. Som jag själv inte redan hade konstaterat detta.

– Ser du vad det ryker över Gäveskär? Han pekade ut över den skvalpiga vattenytan. Nog rörde sig Gäveskär märkligt. Upp och ner, från en djup dal till himmelshöga bergets topp. En lotsbåt var på väg ut med ömsom hela botten synlig och ibland helt skymd av jättevågor.

Kände plötsligt att någonting inom mig ville upp. Men först måste jag få ner sophinkens innehåll i avfallstrumman. Stormen gjorde ilskna kast mot ”Sessans” styrbordssida och pressade upp hinkens lätta innehåll på min klädedräkt.

I köket hade béarnaisebunken vält över den heta spisen, framkallande en för ögonblicket obehaglig doft. När ägg- och potatisskal nöjaktigt var fjärmade från kockrocken återstod rengöring av spisen. Den blev ren och fin, men golvet (eller durken då) blev glashal.

– En kalvfilé beställes!

– Vi serverar ingen mat i detta vädret! Order! Min röst var triumfatorisk och bestämd. Men längst inne kändes en gnagande oro.

– Det är tvungna till. Det är en stockholmare, som har åkt tåg hela natten. Han måste i jösse namn få något att äta. Han har ätit i sjögång förr, säger han. Det är bara att sätta igång.

– Petter!

Jag halkade in i kylen, båten krängde allt mer. Det rasslade av porslin i skåpen, en silltunna var på väg rakt mot mig, men jag fick stoppat den med sillspad över armarna som tack.

Oset från kalvfilén sillukten och hulkandet från passagerarutrymmena lossade de sista förtöjningarna inombords, nu blev det de bruna påsarnas tid.

Kanske var det en god fé. Kanske var det köksmästaren som effektuerade kalvfilén – perifera tankar i detta nu.

– Håll dej uppe och bara spy annars lär du aldrig bli av med sjösjukan, sa någon. Här ska du få en riktig stor sup. Tag den du i ett drag, men håll i den annars går den åt helvete.

Brännvin nu? Om det är medicin så... Då, jädrar anoda, kanade tydligen båten ner från ett högt berg och stötte rakt på en berggrund. Det knakade i fogarna, glas klirrade och skykitteln sprutade sin fina fond, som jag skulle haft till madeirasåsen. Men glaset i min hand var tomt! Likt en fontän hade det goda drickat sprutat rätt upp i luften utan att gjort varken från eller till. Nu kom hatet sköljande över mig i heta vågor. Vad hade jag här att göra? Kommer man från det här infernot med livet i behåll? Varför lämnade jag Coldins trygga golv, stillastående grytor, knivar som ligger där man lagt dom? Hatet riktade sig mot potatisarna, som rullade på durken från den kullvälta säcken. Till ristningen i skrovet när propellrarna gick i högvarv i tomma luften. Till rådet att lämna köket för nu är det som värst utanför Vinga.

Brun påse och mera snack med Sjöberg! Vi går med halv fart och blir en god timma försenade! Åh, Ulrik Sjöberg! ska du ta allt jag har inombords? Genomträngande dofter från de passagerare som inte hann få fatt i den bruna påsen.

Och till råga på allt – båtsman. Glad och nyter för en gångs skull. Stora djävla stövlar, som gick ända upp i skrevet. Med krage på och allt. Sin kära uniformsmössa hade han förankrat med ett rem under hakan. Nu skulle han ha kaffe. Bredbent och säker tog han sig över golvet, vakade noga sjöarna. Inte för ett ögonblick var han ur balans. Ögonen glittrade av den vanes övermod när han bedyrade att detta var väl inget väder. Det blir nog värre hem, tröstade han och dunkade mig hjärtligt i ryggen och frågade på samma gång varför jag var så blek. Om jag mådde illa, om jag tyckte om livet till sjöss. Han uttryckte också en förhoppning om att det skulle serveras gott, fett fläsk till middag,

Ett stycke efter Læsø Nord blev det något lugnare. Det danska pannkakslandet läade i alla fall en liten smula. Så smått kunde köket ställas i ordning. Mina kamrater kommenterade fartyget som sådant.

– Hon ligger som en rekti klockhöna i sjön.

– Ja, hon hoppar fan i mej som ett äggskal.

– Men nästa år blir hon bättre när de förlängt henne med åtta och en halv meter.

Ointressant för min del, då skulle jag vara i säkerhet i land!

Äntligen i den trygga hamnen upplevde jag det danska gemytet som en tillgjord löjlighet. Ännu darrade benen och jag kände en inre tomhet.

– Du borde äta en ordentligt middag, sa en.

– Du ska inte äta alls, sa en annan.

– Ta en öl och en sup och var som en människa, sa tredje. Och så gjorde jag det!

Men några sjömil hemåt igen hade jag varken öl eller brännvin kvar. Kanske inga tarmar heller för den delen. Det tysta hatet växte sig allt starkare, om några timmar skulle jag för alltid lämna detta inferno och återgå till landbackens stilla ro.

Men vem bestämmer över sig själv. Efter Böttö fyr och Danska Liljan låg vattnet som en spegel och ”Sessan” gled majestätiskt in mot Göteborgs hamn. En mötande bogserbåt tutade glatt välkommen hem. Någon tog mig om axlarna och sa att jag varit redig i min första stormresa. Jag började andas fritt igen. Såg ljusen från Brännö glida förbi och vedervärdigheterna förbleknade alltmer och ersattes av en, om än liten, hjältegloria. Stormen hade besegrats, men var sjöman och hade nu något verkligt att berätta för barnen en gång. Alla idiotiska tankar om att gå tillbaka till Coldin blåstes fullständigt bort när jag bredbent och med någon sjögångsrullande gång möttes av far på kajen.

Den gamle eldaren hade i tankarna varit med mig hela dagen och nu ville han veta hur det var med mig.

Allt är okey! Vi hade 28 meter för det mesta, så det blev väl lite rullning ett slag. Men nu vet man hur det är och i morgon sätter vi kurs på Danmark igen...

Sven Petersson

Skiss

Min tystnad är mitt tack
till naturens stillhet
andakten inför gryningsljuset
i brittsommartid

ljusrand i öster
svagt, svagt skönjs
skogsridåns toppar
orörliga i det vindstilla

bävan inför undret
oföränderligheten
i alla det pånyttfödda
i brittsommartid.

Sven Petersson

Kanske en schlager

Skönt Du kom om kvällen
stillade min längtan
stillade min oro
efter Dig
Dina händers mjuka smekning
Din huds närhet

Sången som aldrig blev...

Sven Petersson

Frågor utan svar

Slitsamt knegade hon sig uppför backen
Något låghalt, tungt stödjande sig på käppen
Oändlighetsmärkta plastpåsen i krumma vänsterhanden
Trött stannade hon på backens krön
Såg sig tillbaka
Såg den sega uppförliden bakom sig
Övervunnen
Besegrad ännu en gång
Ögonen för ett ögonblick drömskt sökande
Såg hon sin flydda vår?
Sin ungdoms glädje?
Den förlorade, aldrig återkommande
Dansen på doftande rosenäng?
Svärmeriet med drömprinsen?
Eller så hon
Slaveriet i fabrikens monotoni?
Disken?
Tvätten?
Gråtande barn?
Fattigdomen?

Vad såg den gamla tanken
När hon vände sig om
Vid backens krön?